

[Pinholt.]

Hauge, mere forsigtig med Hensyn til Forskydninger, der kunde foregaa; han var ikke saa ivrig for at komme til et Maal. Derfor saa han ogsaa meget vel, at man kunde ikke gaa den Vej, som man er gaaet her, uden at gøre Uret.

Det ærede Medlem Hr. Fisker sagde, at naar jeg havde udtalt, at Venstre ikke var gaaet ind for en kommunal Formueskat, var det ikke rigtigt. Jo, det er rigtigt; det er Venstre ikke gaaet ind for. At jeg som Medlem af en Kommission, endog saa før det Tidspunkt, da jeg kom ind paa Rigsdagen, har ment, at der maaske kunde være Anledning til i de Tilfælde, hvor store Godsejere boede paa et andet Sted, og man ikke kunde faa Indkomstskat af dem og maaske overhovedet ikke kunde faa nogen Skat af dem, da at give Kommunerne Mulighed for at faa en vis Formueskat af dem — det er en Ting for sig. Men nu har man jo senere ved Lensloven beklippet disse Folk saadan, at der vist ikke er saa forfærdelig meget at tage Formueskat af hos dem.

Hermed tror jeg, jeg har besvaret de sidste Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Fisker fremsatte. Inden jeg gaar over til at besvare den højtærede Ministers Bemærkninger, vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Fibiger, som sagde, at de Konservative ikke havde noget Medansvar for, at vi havde faaet Grundskyld, at det er rigtigt. De Konservative kan ligesom Pilatus vaske deres Hænder; og de kan gøre det med samme Ret, for de har tidligere ment, at man skulde dele Skatten paa Jord og paa Bygninger. Men jeg vil sige, at det er mig ganske uforstaaeligt, hvorledes man kan mene, at naar man beskatter gennem Grundskyld, kan man konfiskere Ejendom; men naar man ikke gør det paa Grundskyld, kan man ikke konfiskere. Det maa dog blive det samme. Og jeg begriber jo ikke, at de Konservative kan holde fast paa Ejendomsskylden; thi med den Udvikling, der er foregaaet, hvorefter man stadig fra de mindre Ejendommers Side krævede større og større Afdrag i Ejendomsskylden, og hvorefter disse Afdrag gik ned og fritog betydelige Dele af Jordens Værdi for Beskatning — det gjorde de jo allerede, før vi fik Loven revideret —, synes jeg ikke, det var nogen meget konservativ Betragtning, at man skulde gaa med til disse Fra- drag og se dem gribe ned i Jorden. Men det er jo et Forhold for sig.

Jeg skal ellers ikke henvende nogen Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Fibiger, heller ikke til det ærede Medlem Hr. Jens Jensen. Han holdt en lang Tale om

Ejendomsskyldens Fordærvelighed i Almindelighed og i Vorbasse, eller hvor det nu var, i Særdeleshed. Jeg tror, at det ærede Medlem ved ikke noget om det; det er Sandheden. Det ærede Medlem kan ikke paastaa, at Ejendomsskylden har forrykket alt muligt og forskaffet os Arbejdsløshed og Fattigdom. Det ærede Medlem underbyggede ikke sine Tal med noget som helst Bevis, og det var vist af gode Grunde. Det Skattegrundlag, vi var inde paa før 1903, var umuligt; det kunde man ikke have vedblivende. Men det Skattegrundlag, som vi fik i 1903 — ja, det trængte til Ændringer; og der blev foretaget Ændringer, og derved kom der en organisk Udvikling. Og Paastanden om alle disse Ulykker og Fordærveligheder, som det ærede Medlem sagde, der kom ud af det, har det ærede Medlem ikke underbygget med noget som helst Bevis.

Det ærede Medlem fremkom ogsaa med en Bemærkning om, at i en Kommune, han kendte, var der et Par Husmænd, der fik en lille Lettelse, og saa nogle Gaarde, der for Resten da fik en Del Paalæg. Men hvem der fik den egentlige Lettelse, det fik man ikke fat paa. Men jeg tager sikkert ikke fejl i, at det var Villabebyggelsen, Sparekassene, Brugsforeninger og alt saadant noget. Men vi faar jo nok den Kommune undersøgt, og saa skal det nok vise sig, at det ligger her lige som de fleste andre Steder.

Til den højtærede Minister skal jeg sige, at han er jo en Mester i at bevæge sig lige paa Grænsen mellem det virkelige og det uvirkelige. Til en Tid gaar han ind i det uvirkelige, til en anden Tid er han i det virkelige. Jeg bruger disse Betegnelser med Villie. Ingen er Mester som han i at bevæge sig paa denne Grænse. Saadan gjorde den højtærede Minister ogsaa, da han skulde citere ud af Landbokommissionens Betænkning; han citerede paa den Maade, der passede ham, og det vil jeg ikke sige noget til. (*Indenrigsministeren*: Var det urigtigt?) Ja, jeg skal nu komme med et Citat, der viser, at det er ganske urigtigt, naar Ministeren ud af Landbokommissionens Betænkning vilde fastslaa, at jeg eller det ærede Medlem Hr. Pinstrup skulde være gaaet ind for at opgive Bygningsskylden. Det er ikke Tilfældet. Der staar i Landbokommissionens Betænkning tydeligt det modsatte. Der staar Side 41:

„At gaa over til en ren Jordskyld ogsaa i Kommunerne er ikke meget hensigtsmæssigt. Det vilde, naar der gennem Jordskylden skulde skaffes Dækning for Bortfaldet af den nuværende Beskat-